

Ali Riman

Jeesuksen luut

Ali Riman

Jeesuksen luut

© 2020 Ali Riman

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-3510-7

"Ja kun saavuttiin paikalle, jota sanotaan Pääkallonpaikaksi, niin siellä he ristiinnaulitsivat hänet."

"Kun he tulivat Jeesuksen luokse ja näkivät hänet jo kuolleeksi, eivät he rikkoneet hänen luitaan."

1. Luku

Suomi

Mies seisoi pimeässä talossa ja kuunteli. Ulkoa kantautuivat musta-rastaan huilunsävelet, mutta muuten oli täysin hiljaista. Sälekaihtimet oli käännetty lähes kiinni, mutta niiden välisistä ohuista raoista siivilöityvä valo piirsi pehmeitä ja leveitä vaakasuoria raitoja vaaleanvihreälle seinälle. Pystysuoria nyörejä varten säleisiin tehdyt reiät kuvautuivat seinälle nyrkin kokoisina reunoiltaan epäterävinä ympyröinä. Mies hiipi ikkunalle ja suurensi nupista kääntämällä hitaasti säleiden välisiä rakoja. Mustarastas hyppeli tästä säikähtäneenä tasajalkaa pensasaidan taakse. Sen liike ja siihen todennäköisesti liittynyt viimevuotisten kuivien koivunlehtien rapina olivat liikaa muutamaa metriä kauempana oleskelevalle valkoisen ja ruskean kirjavalle metsäjänikselle: Se singahti salamannopeasti kymmenisen metriä kauempana alkavaan seka-metsään ja katosi näkyvistä.

Mies hiipi hiljaa talon kaikissa huoneissa lukuun ottamatta lasten huonetta. Hämärässä olisi ollut mahdotonta nähdä mitä hän teki, jos joku olisi ollut katsomassa. Ulkoa pensasaidan päältä kuului äkkiä ruma ja karkea rääkäisy, jolla fasaanikukko ilmoitti olemassaolostaan. Mies pysähtyi niille sijoilleen ja pidatti hengitystään toivoen, ettei kukaan talon asukkaista ollut herännyt. Hänellä oli onnea, ja hän saattoi jatkaa yöllistä tehtäväänsä.

...

Aamuurinko osui jo vihreän puutalon ruskeaan tiilikattoon ja erilaisten tiaisten sekä muutaman viherpeipon luomaa äänimaisemaa ravistelemaan ilmaantui äkkiä ulko-oven kolahdus. Se kiiri tuulettomalla säällä vaivatta viidenkymmenen metrin päässä odottavalle neljälle metriä korkealle kallioseinämälle ja kimposi kylmästä kalliosta takaisin kaikuna, joka sai viisivuotiaan Tomin tuntemaan itsensä varteenotettavaksi tekijäksi keväisen sunnuntaiaamun rauhallisessa näytelmässä.

Poika päätti toistaa suuren ovenkolautusnumeron, mutta huomasi terassin lankkujen olevan epämiellyttävän kylmiä paljaiden jalkojen alla. Hän astui sisään olohuoneeseen lämpimälle parkettilattialle ja kuuli kuusivuotiaan isosiskonsa riemunkiljahdukset tämän löytäessä jatkuvasti lisää pieniä värikkäisiin tinapapereihin käärittyjä suklaamunia toinen toistaan yllättävämmissä kätköistä: Niitä oli kukkaruukkujen aluslautasten päällä ikkunan puolella, eteisen lattialle järjestetyissä kengissä, kaappien ja seinän välisissä raoissa, takkien taskuissa ja pianon koskettimia suojaavan kannen alla. Tomi liittyi etsintään ja kaikki suklaamunat löytyivät joko vartitunnin sisällä tai liiskaantuneina mutta täysin syömäkelpoisina joulusiivouksen yhteydessä.

...

Venäjä

Sakean lumipyryn keskellä kulki ihmisiä paksuissa tummissa talvitakeissaan ja turkishatuissaan muodostaen kiemurtelevan jonon. Oli pakka-
nen, joten lumihuutalet olivat pieniä, eivätkä suuria ja märkiä, kuten
suojasäällä. Ne eivät tarttuneet vaatteisiin muodostaen valkoisia kerrok-
sia, vaan pikemminkin pieniä valkoisia täpliä. Joukko astui sisälle maa-
laamattomaan puukirkkoon ja ahtautui lukuisten ikonien reunustamaan
tilaan toinen toistaan tervehtien:

- Kristus nousi kuolleista!
- Totisesti nousi!

Mustaan kaapuun pukeutunut pappi luki resitoivalla tyyllillä Matteuksen
evankeliumin pääsiäiskertomuksen ja toimitti liturgian, jonka jäljiltä salin
täytti suitsukkeen rauhoittava tuoksu. Saarnassa kerrattiin Pyhän Epifa-
nios Salamislaisen opetuksia Kristuksen ylösnousemuksen merkityk-
sestä. Kun harras jumalanpalvelus oli ohi, ihmiset lähtivät hymyillen
kotimatalle. Ulkopuoliselle tarkkailijalle olisi jäänyt vaikutelma, että ilon
pääasiallinen aihe oli muu kuin kirkonmenojen loppuminen.

...

Kreikka

Elsa seiso i hotellin aulassa ja asetteli kirkkaan keltaisia muovisia munia
roikkumaan kuivaan ja lehdettömään puunoksaan. Monihaarainen
puunoksa oli asetettu jalustalle seisomaan, ja kaikki katsojat näkivät sen
pienenä puuna. Ketään ei haitannut se tosiseikka, että se oli ollut osa
jotain kookkaampaa puuta. Loppujen lopuksi kaikki muukin oli aina osa
jotain itseään suurempaa.

Nainen kääntyi katsomaan lasiseinän läpi aurinkoiselle merelle, joka
puski aaltoja ja maininkeja kallioiseen rantaan. Silloin tällöin erottui
vastavalossa sateenkaaren väreissä kimalteleva vesisuihku, joka oli
syntynyt suuren aallon loiskahtaessa pystysuoraa kalliopintaa vasten.
Vesipisararat lensivät toisinaan muutaman metrin matkan kävelytielle, jota
pitkin hymyilevät ja kirkkaksiin väreihin pukeutuneet turistit kävelivät
löysin jaloin. Jos suihku osui niskaan tai kasvoille, se aiheutti pienissä
lapsissa riemunkiljahduksia ja vanhemmissa vain irvistuksen tai silmien
siristelyä. Useimmat hymyilivät hyväksyvästi kevätkesästä hullaantu-
neen Välimeren viattomille kepposille.

Elsa vilkaisi miestä, joka oli juuri asettellut ruohoa jäljittelevälle alustalle
muovisen jäniksen, joka valtavien talttahampaidensa ja suurina möllöt-
tävien silmiensä ansiosta muistutti enemmän Disneyn animaatioeloku-
van hahmoa kuin reaali maailman jyrsiää. Muoviotuksen ei tarvinnut
edustaa jänistä realistisesti: Se oli vain koriste ja symboli. Itse
pääsiäinen oli tarpeeksi todellinen muistutus siitä, että elämä oli

kuolemaa vahvempi, uusi kasvaisi vanhan raunioille ja joskus saattoi tapahtua ihmeitäkin. Ajatus siitä oli antanut toivoa lokakuussa, kun vaakasuora sade oli peittänyt kirkon ikkunat vesinoroilla ja suru oli pakottanut kyyneleet silmiin. Isä oli ollut jo poissa, kun marraskuun myrsky oli kaatanut palmun hotellin lasiseinän läpi. Puu oli melkein lähettänyt saksalaisen eläkeläisen sinne, missä isäkin oli. Vielä joskus hän kertoisi isälle palmusta ja siitä, kuinka ikävä hänellä oli ollut.

Mies huomasi naisen katsovan ja sanoi:

- Kaikki alkaa olla valmista.
- Ilotulitusraketitkin?
- Ne hankin jo viikko sitten.

2. Luku

Teltassa oli kuuma, sillä aurinko porotti teltan harmaaseen kattoon ja seinään, jossa näkyi suuria mustia kengänjälkiä. Telttakankaan olisi voinut irrottaa jostain kohdasta seinää ilmanvaihdon parantamiseksi, mutta silloin lapset olisivat katselleet kaislikkoa, koivuja, leppiä, matalalla kiitäviä kalatiiroja ja korkeammalla leijailuvia lokkeja. Tiirujen rätisevät riimit ja lокkien kailutus läpäisivät telttakankaan, mutta kaislikon suhina ja puiden lehtien levoton kahina pysyivät poissa näyttämöltä, jossa ratkaistiin monen lapsen sielun ikuinen kohtalo.

Tomi istui karkealla, maalaamattomalla ja selkänojattomalla puupenkillä kolmenkymmenen ikätoverinsa kanssa miettien kuumeisesti, mitä tulisi vastata joukon edessä seisovan rotevan miehen kysymykseen. Mustatukkainen, mustapartainen ja siniseen T-paitaan sekä tummanvihreisiin shortseihin pukeutunut mies oli kertonut nimensä olevan Antti, ja hän katsoi yleisöään pistävin tummin silmin suu puristettuna kapeaksi viivaksi. Mies antoi katseensa kiertää hitaasti lapsesta toiseen sallien paineen nousta ja hetken vakavuuden tulla selväksi. Hän muistutti, että isän tai äidin uskolla ei ollut nyt mitään merkitystä, ei myöskään ystävien ja toverien mielipiteillä: Jokaisen lapsen vapiseva sydän oli kaikkivaltiaan Jumalan, maan ja taivaan Luojan tuimassa tarkkailussa. Antti vakuutti, että Jumala näki totuuden, vaikka joku yrittäisi vastata väärin. Tomi tunsi sydämensä hakkaavan ja toivoi, ettei kukaan kuulisi sitä.

Lopulta mies sanoi käheällä äänellä, lähes kuiskaten:

- Nyt pyydän niitä nostamaan käden ylös, jotka ovat uskossa. Jos et ymmärrä, mitä se tarkoittaa, älä kohota kättäsi. Jos olet uskossa, sinussa asuva Jumalan Henki todistaa sinun puhtaalle sydämellesi, että olet Jumalan lapsi. Silloin voit nostaa käden ylös.

Mies muistutti:

- Älä vilkuile toveriesi suuntaan, vaan tutkistele sydäntäsi ja nosta kätesi vain, jos olet aivan varma.

Tomi tiesi, että nyt oli tehtävä lopullinen ratkaisu: Halusiko hän päästä taivaaseen Jeesuksen luokse, vai tuomitsisiko hän itsensä ikuisen kadotukseen? Hän ei ollut varma siitä, oliko hänen syntinen sydämensä pesty puhtaaksi Karitsan verellä, mutta hän tiesi, ettei halunnut helvettiin. Hän oli kuullut, että Jeesus oli armollinen eikä heittänyt ulos ketään, joka tuli hänen luokseen. Tomi päätti ottaa riskin ja nostaa kätensä ylös, koska halusi taivaaseen, ei tosin vielä pitkään aikaan. Hän nosti kätensä, sillä hän halusi olla uskossa, vaikka ei ymmärtänyt, mistä oli kysymys.

Tomi kohotti kätensä, koska toinen vaihtoehto oli liian hirvittävä. Antti lausui pahaenteisesti:

- Nyt pyydän niitä nostamaan kätensä ylös, jotka eivät ole uskossa. Toivon teidän olevan rehellisiä, sillä Jumala näkee totuuden jokaisen sydämen tilasta.

Muutamat kohottivat punastellen kätensä, eikä Tomi ymmärtänyt, miten he uskalsivat. Maailmankaikkeuden Herra tarkkaili viilein silmin lihaa ja luuta olevia räpäpäleitä ja näki, kuka ei ollut uskossa, joten hänelle oli varmaankin täysin samantekevää, kuka myönsi sen julkean avoimesti kohottamalla kätensä. Mutta kuka oli tarpeeksi röyhkeä tallatakseen Jumalan luomaa planeettaa likaisilla lenkkitosuillaan ja myöntääkseen, ettei uskonut kuin siihen suureen palloon, jonka pinnalle oli pudotettu?

Antti katsoi murheellisin silmin kätensä nostaneita kadotuksen lapsia puhuen vakavasti ja hitaasti matalalla äänellä:

- Taivaan Jumala kunnioittaa teidän rehellisyyttänne, mutta se ei alkuunkaan riitä, vaan teidän tulee ottaa vastaan usko ja teille tarjottu pelastus. Jeesus ei kuitenkaan pakota ketään, vaan taivaaseen meneminen on täysin vapaaehtoista. Ihmisellä on myös mahdollisuus mennä helvettiin omasta vapaasta tahdostaan.

Tomi kuunteli järkyttyneenä: Kuinka joku lapsi saattoi olla niin paha ja paatunut, että marssi tietien tahtoen päin helvetin leimuavia liekkejä? Vai eivätkö he tienneet, mitä tekivät? Tomi halusi uskoa, että Jumala olisi armollinen ymmärtämättömiä kohtaan, mutta Antti vei heiltä viimeisenkin mahdollisuuden vedota tietämättömyyteen.

Äkkiä tapahtui jotain odottamatonta, sillä mies antoi kolmannen mahdollisuuden ja julisti:

- Ne, jotka ovat epävarmoja, ovatko uskossa vai eivät, voivat nostaa kätensä ylös nyt.

Muutama kohotti kätensä huolimattoman ja välinpitämättömän oloisesti. Tomin mielestä niille, jotka tiesivät, etteivät ole uskossa, ja asiasta epävarmoille saattoi olla vain yksi yhteinen helvetti. Sinne olivat matkalla kaikki muut paitsi ne, jotka tiesivät olevansa uskossa oikealla tavalla ja olivat siten menossa taivaaseen. Antti oli tehnyt selväksi taivaaseen pääsyn edellytykset: Piti olla Hengen todistus sydämessä ja lisäksi aivan varma asiasta.

Tomi poti huonoa omaatuntoa siitä, että oli ilmoittautunut ryhmään, johon halusi kuulua, eikä ryhmään, johon oikeasti kuului. Mies ei ollut edes maininnut ryhmää, johon Tomi kuului: Hän oli epävarma siitäkin, oliko epävarma. Oikea ryhmä saattoi hänestä olla mikä tahansa

Arkeologi Tomi Koivu tekee löydön, jota kutsutaan Jeesuksen luiksi. Mutta voidaanko niitä löytää? Miehen lapsuudessa alkanut tutkimusmatka uskon ja tietämisen välisellä laajalla tasangolla jatkuu, ja ihmiset ympärillä tallaavat samoja seutuja kuka mistäkin lähtökohdasta. Tomi on päättänyt uskoa vain sen, mikä on totta, mutta kuinka pitkälle se kantaa, kun vielä pitää olla ihminenkin?

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi